

L'ESPURNA

Existeix, en els processos revolucionaris, una hora única: **aprofitar-la és la victòria, malgastar-la és el fracàs.**

Maurín

Segona Epoca. Any II. Núm. 109. Girona, diàrees, 24 de març de 1937 EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

El Front de la Joventut Revolucionària de Girona acorda realitzar una intensa campanya sota la consigna de GOVERN OBRER

Fóra excessiva tossuderia cloure els ulls davant aquesta veritat: la Revolució camina envers la davallada des de la dissolució dels Comitès Antifeixistes. Per la salut de la Revolució, cal, doncs, retornar a les essències del 19 de juliol: tot el poder a la classe treballadora.

Alimentar l'esperança d'anorrear la societat burgesa amb la sola ocupació dels mitjans de producció (terres, fàbriques, transports, etc.) és equivocar-se de mig a mig.

El poder econòmic ens fugirà de les mans si no tenim les regnes del poder polític.

La manca d'una teoria de poder ha fet marxar a remolc dels esdeveniments, les organitzacions de més brillant tradició revolucionària.

En la post-guerra italiana, el proletariat també es féu amo i senyor de camps i indústries, dels quals, poc temps després, en fou foragitat per les camises negres.

El poder polític, que és l'aparell orgànic de l'Estat, es fa indispensable conquerir-lo per tal de garantir l'estabilitat del nou règim.

Es un error pensar en un salt directe del capitalisme, que és una societat amb diferència de classes, al Socialisme, que és una societat sense classes.

Els sistemes polítics encarnen processos d'una complexitat massa profunda, perquè hom pugui sentenciar-los a una mort instantània.

Es fa indispensable un període de transició amb un doble objectiu: liquidar el règim envellit i assentar els pilastres fonamentals del nou règim. Etapa que, en dialèctica marxista, s'anomena dictadura del proletariat.

La consigna de Govern Obrer llançada pel P.O.U.M. en les glorioses jornades de juliol, era i és la consigna justa.

La Revolució hauria enfilat altres corriols i la Guerra no ens hauria reservat doloroses sorpreses, solament imputables a la incapacitat innata de la petita burgesia i del reformisme.

La nostra Revolució, lluny de seguir una marxa ascendent, abandona, a mans de l'adversari, posicions que li costaren un mar de sang per conquerir-les.

Una Revolució a la defensiva, és, gairebé, una Revolució vençuda.

Cal revifar-la si no volem ésser infidels als nostres herois caiguts.

El Front de la Joventut Revolucionària enarborà, amb àmb singular entusiasme, la bandera roja de la Llibertat i llança, als quatre vents, la consigna de la Victòria: Govern Obrer per guanyar ràpidament la guerra i per realitzar la Revolució Socialista.

“En una revolució, qui dirigeix una posició i l'entrega, és un traïdor”

Marx i Engels.

G U I O L'etern problema

Són moltes les famílies que viuen encara en plena indigència. El privilegi continua subsistint. Les antigues diferències entre el ric i el pobre segueixen manifestant-se. No hi fa res que el treballador hagi assolit un augment en el jornal. Els rostres tristoís, anèmics dels fills; la llar buida i miserable, diuen prou clar que no ha sortit de la seva vida tradicional. La mateixa llar fosca, humida i mal ventilada. Alimentació deficient. Pobresa, pobresa...

Qui creia que augmentant-li el jornal es donaria solució al problema que ha constituït el centre d'interès de tota teoria revolucionària? Crudel ironia. Aquest augment ha comportat un altre augment, desproporcionadíssim, del preu de les subsistències. Fabricants i comerciants, burgesia, intenten enriquir-se a costa de la minsa millora econòmica obtinguda pel treballador. — Els jornals són alts, diu l'industrial, cal, doncs, encarrir el preu dels productes. El comerciant, per la seva part, ja procura protegir els seus interessos.

I avui ens horroritzem del preu de les mercaderies. I constatem amb dolor com li és impossible al treballador alliberar-se del jou de la misèria. Afegint-hi, per comble, el fet que avui escassegin o manquin aquells productes bàsics de la seva alimentació. Què es menja, doncs, a la llar obrera? Perquè hi ha un evident desequilibri entre els ingressos i les despeses. Res en absolut no ha guanyat amb l'augment del salari.

És aquesta, però, una constatació que no ens sorprèn. Ans el contrari, és ben lògica. Mentre subsisteixi l'antic sistema capitalista, només que contradiccions i crudels ironies, constatarem. Mentre no es subverteixi l'actual capítol de l'Estat, per la base, no hi haurà millora efectiva del proletariat.

Mentre no siguin un fet les consignes de la Revolució socialista, el dolor i la misèria seguirà imperant en les llars obreres.

GRACIETA

CRÒNICA DIÀRIA QUE ES EL FEIXISME?

“En el mes de maig del 1936 — deia el camarada Gorkin, en el míting del diumenge passat al Gran Price — el general Sanjurjo es traslladava del seu refugi de Portugal a Berlín i visitava les fàbriques d'armaments del feixisme alemany i adquiria compromisos amb Hitler. Abans del començament de la guerra civil, un banc d'Hamburg posava a la disposició del general Franco 500 milions de pessetes per a poder sublevar el Marroc”.

Molta demagogia confusionista s'ha fet i continua fent-se al voltant dels conceptes “feixisme i antifeixisme”. La definició que del feixisme hom fa per ací és la definició que de l'antifeixisme fan a Alemanya, Itàlia, Portugal, Burgos; Sevilla, etc., però al revés. És a dir: la criminalitat desfermada, el retrocés de la civilització, el relaxament dels costums, l'ensulciada de la moral, els instints primaris de l'home elevats a càtedra; la degeneració física de la raça, la catèquització de tots els vicis, de totes les baixes passions, de totes les aberracions, i anar seguint.

La dialèctica marxista és, com sempre, l'encarregada de posar les coses al seu lloc. Un banc d'Hamburg posà a la disposició de Franco 500 milions de pessetes per a poder sublevar el Marroc (i l'ambaixador espanyol a Alemanya, tan ben enterat). Això, clar, no és pas dialèctica marxista. És una operació financera. Exacte. Però us suggereix la pregunta: Per què aquells banquers hamburguesos foren tan esplèndids donant tants quartos a Franco? I arriba el moment de l'aplicació del mètode analític que Carles Marx legà al pro-

letariat com a instrument teòric per a la seva emancipació.

El feixisme és una variant del capitalisme imperialista. És la forma violenta de dominació de la minoria explotadora, de la burgesia. En el decurs de la història, la classe burgesa ha desenvolupat un paper revolucionari i progressiu. Fou a l'època del desplaçament del feudalisme. El capitalisme, però, en la seva fase ascendent, ha creat el gèrmèn de la seva pròpia descomposició: el proletariat. Les contradiccions fatals del sistema capitalista són la causa dels cicles de crisi econòmica que paguen amb l'atur i la misèria els treballadors. Aquests s'organitzen en societats, sindicats i, a mesura que augmenta llur consciència de classe, en partits polítics, per tal de defensar-se de la voracitat dels burgesos. Els burgesos, a fi de resoldre temporalment les contradiccions de llur sistema i per a apaivagar la roentor de les organitzacions obreres, cerquen la conquesta de nous mercats i la possessió de colònies riques en matèries primes. Fan la guerra imperialista — els burgesos d'un país contra els burgesos d'un altre país — i la guerra de conquesta. — Itàlia i Abissínia. Els burgesos, però, tenen molt refinat l'instint de conservació, motiu pel qual declaren la guerra econòmica i armada als proletaris de qualsevol lloc que, aprofitant circumstàncies especials que els posen les armes a les mans, fan la revolució social.

Alemanya és una gran potència industrial. La burgesia industrial d'aquest país, però, va fer tard. (Segueix a la pàgina 2)

EL PARTIT DE LA REVOLUCIÓ

Un partit no pot ésser una còpia, un plagi, una adaptació. Ha de tenir vida pròpia. I per tenir-la, les seves arrels han de profunditzar en el subsòl del país on actua. Ha d'estar unit al passat, al present i a l'esdevenidor del poble que vol transformar. Una cosa és l'internacionalisme i l'altra (per cert ben diferent), la refracció nacional, la transposició mecànica de les influències i experiències d'un altre país. Lenin triomfà perquè a la vegada que internacionalista, va saber adaptar el marxisme a les condicions especials de Rússia.

El mateix deia: «qui esperi una revolució social «pura», no la veurà mai. Es un revolucionari verbal que no comprèn l'autèntica revolució». Lenin fou marxista i fou rus. La seva intel·ligència consistí en veure la realitat russa sense renunciar a l'internacionalisme. Es molt possible que Lenin hagués fracassat a Alemanya. Difícilment hauria posseït el sentit nacional, la comprensió intuitiva del costat intern, subjectiu, dels problemes, que solament s'aconsegueix refonent la seva existència amb la vida de tot el país.

Joaquim Maurín «Hacia la segunda revolución»

El Comitè Central del Socorro Rojo del POUM a todas las organizaciones políticas y sindicales

Por la creación inmediata de un Comité Permanente de ayuda a Madrid

Estimados camaradas: La guerra y la revolución atraviesan por momentos graves. Después de la caída de Málaga, los ejércitos del fascismo internacional tratan de cerrar el cerco de Madrid empleando para ello gran cantidad de material de guerra y de hombres, con el fin de lograr lo que para Franco constituye el objetivo más preciado desde el comienzo de la guerra civil: La conquista de Madrid.

Que Madrid no sea una repetición de Málaga, que Madrid no caiga en poder del fascismo nacional y de los imperialismos extranjeros, depende no sólo del Alto Mando del Ejército, sino en una gran parte también de la ayuda que los trabajadores de Cataluña y de España presten a sus hermanos de clase que, con sus fusiles, cubren palmo a palmo las trincheras de los frentes de Madrid.

Los abnegados defensores de Madrid superan cada día su heroísmo y rebasan cada instante el límite de su sacrificio revolucionario. La población civil —mujeres, ancianos, niños— que con ellos sufren los rigores de la sangrienta contienda, les animan e impulsan hacia el porvenir de la victoria. Pero todos, unos y otros, necesitan la ayuda efectiva, la solidaridad real de todos los trabajadores.

Esta ayuda, esta solidaridad, se manifiestan en las ciudades, en las fábricas, en los campos. Pero es preciso centralizarla y encauzarla. No permitir que el esfuerzo común, tendiente a un fin común, se desperdigue. Lo que es obra de todos y en beneficio de todos ha de redundar, todos debemos dirigirlo. En los momentos actuales, nada más funesto y peligroso que la división de nuestros esfuerzos.

Las fiestas de la semana de Madrid han terminado. Pero la lucha en Madrid prosigue sin tregua, más sangrienta, más difícil, más encarnizada y cruel cada día. Por eso la ayuda a Madrid no puede suspenderse ni restringirse a las posibilidades de unas fiestas ni limitarse al margen de una semana.

EL COMITÉ CENTRAL DEL SOCORRO ROJO DEL P.O.U.M. estima indispensable para posibilitar la máxima eficacia de la ayuda a Madrid, el constituir inmediatamente un organismo amplio que recoja en su seno y distribuya la más pequeña aportación destinada al Madrid heroico y proletario.

EL COMITÉ CENTRAL DEL SOCORRO ROJO DEL P.O.U.M. se dirige por ello a vosotros, se dirige al mismo tiempo a todas las organizaciones políticas y sindicales, invitándo- las a contruir conjuntamente el COMITÉ PERMANENTE DE AYUDA A MADRID.

Si pensamos que Franco puede experimentar su derrota definitiva ante las trincheras no abatidas que defienden los trabajadores madrileños si éstos reciben la ayuda material de todos los trabajadores de España, es seguro que nuestra proposición quedará inmediatamente convertida en realidad: En una realidad de la cual puede depender en gran parte, como decimos al principio, la victoria definitiva de los trabajadores madrileños sobre los ejércitos confabulados del imperialismo mundial.

EL COMITÉ CENTRAL DEL SOCORRO ROJO DEL P.O.U.M.

«Los dedos se les antojan huéspedes»

Els pobrissons del full menxevic «Front», publicaren, ahir, una nota intentant penjar-nos el cariellet d'organitzadors de manifestacions femenines.

Arguments? «La coincidència en la consigna (més pa i menys tortells) entre les manifestants de dilluns passat i «L'Espurna».

Tres advertències al colonitzador antitrotskista:

1.ª El P.O.U.M., quan organitza una manifestació no se n'amaga, se'n fa responsable obertament.

2.ª La premsa local no s'acaba amb «L'Espurna». Recomanem al senyor colonitzador la lectura de la segona pàgina de «L'Autonomista, número del dilluns».

3.ª Acatem la llei de la propietat industrial. En cap moment, se'ns ha acudit arrabassar-vos la patent que us faculta organitzar manifestacions contrarrevolucionàries de dones; exemple: Palafugell, Salt, Granollers, Barcelona, etc.

El proletariat gironí és prou conscient per no deixar-se entabanar per un foraster en funcions colonitzadores.

Com s'acabarà la guerra?

(Ve de la pàgina 1)

que tenen més possibilitats de reeixir, tot i que la posició central d'una democràcia burgesa intervinguda per Anglaterra i França és la que té en aquests moments més adeptes, que van des del elements de la Lliga que estan assessorant els facciosos, fins als comunistes oficials dirigits per la política del Front Popular.

Els capitalismes anglès i francès estan interessats perquè s'estabilitzi una democràcia burgesa sota el seu control per tal que els defensés les posicions adquirides. Anglaterra té a perdre l'estret de Gibraltar, o sia el control de la Mediterrània occidental i la influència sobre Portugal, que li assegura cert domini sobre l'Atlàntic. França té a perdre les costes del Nord d'Àfrica i el control de les Balears, que farien Itàlia mestressa de la Mediterrània amb la potent flota aèria que posseeix. Però els capitalismes anglès i francès tenen moltes coses més a perdre a més d'aquestes, per això no fóra estrany que cedissin davant la pressió d'Itàlia i d'Alemanya, deixant per a aquests dos països feixistes el paper de gendarmes contra el perill roig, que és l'enemic de tots els capitalismes plegats.

La posició del proletariat espanyol és ben clara. Ha de situar-se contra el feixisme d'Itàlia i d'Alemanya, però també contra l'imperialisme de França i d'Anglaterra. El proletariat espanyol sols té un aliat, el proletariat internacional. La seva missió, per tant, és la de guanyar la guerra i la Revolució, per establir la Unió de Repúbliques Socialistes d'Íberia i ajudar el proletariat internacional a realitzar la revolució als seus respectius països.

J. Oltra Picó

Hem d'arrancar la careta als enemics de l'Aliança Obrera Revolucionària

(Ve de la pàgina 4)

rarán de que aún hay quien, fusil en mano, lucha por la Revolución proletaria. Que pregunten a los héroes que han conquistado Brihuega si son o no son partidarios de la Alianza Obrera Revolucionaria, y verán cómo quienes están ganando la guerra, cómo los valientes que están jugándose la vida en la línea de fuego, no tienen más que esta consigna para la retaguardia: Haced la Revolución!

El significado de la campaña contra la Alianza Obrera Revolucionaria está claro. Se pretende impedir que la unidad sindical, la unidad de acción de las dos Organizaciones obreras del país, sea revolucionaria.

Se pretende que los trabajadores se unan, sí; pero sin que su unión tenga un sentido revolucionario. Que se unan para defender una República democrática, que, a lo mejor o a lo peor nos resulta burguesa más tarde; para defender «la Patria», una patria sin significación social determinada, dentro de la cual no podemos saber hoy si seremos libres o esclavos, si será nuestra la tierra o tendremos que trabajarla de sol a sol por catorce reales, si serán nuestras las fábricas o tendremos que vomitar en

ellas los pulmones en pro de «un interés nacional» que quizá no sea administrado por nosotros. Si la C. N. T. hablase exclusivamente de Alianza Obrera, si prescindiese de añadirle el calificativo «Revolucionaria», seguramente no se establecerían diferencias entre unidad sindical y Alianza Obrera.

Indudablemente, la Alianza Obrera Revolucionaria está destinada a ser el primer instrumento de defensa de la Revolución social española. Pero los trabajadores de la C. N. T. i de la U. G. T. tenemos cordura, no necesitamos que nos preste sensatez ningún Partido político. Por eso, decimos que los enemigos de la Alianza Obrera Revolucionaria, los que califican de desorbitado este deseo de los trabajadores españoles, son, más que enemigos de la C. N. T. y de la U. G. T., más que adversarios de la unidad sindical, trapisondistas de la contrarrevolución, y, por eso, nosotros no estamos dispuestos a permitir que prospere ni una sola de sus maniobras. ¡Camaradas del frente y de la retaguardia, hermanos proletarios de España: viva la Alianza Obrera Revolucionaria, para ganar la guerra y asegurar la Revolución!

(De «C. N. T.»)

NOTICIARI

Comunicat Oficial de guerra facilitat per la Comissaria de defensa de la nostra ciutat, al·les dues de la tarda.

Sense novetat en el dia d'avui.

Girona, 24 de Març del 1937.

Tribunal Popular

Al local del Tribunal Popular de la nostra ciutat tingué lloc ahir al matí el judici per desafectes al règim contra els veïns d'Olot Joan Llagostera, Josep Coll, Joan Tubert, Andreu Casademont, Agustí Capdevila, Jaume Serrats, Joan Aulina, Josep Matabosch, Antoni Trinxeria i Lluís Traiter.

Actuaren de fiscal el camarada Eduard Pardo i de defensors Roura, Franquesa i Romaguera.

Les penes foren de 7 anys per Casademont; 6 mesos per Tubert, Coll, Matabosch i Trayter.

Foren absolts per retiració l'acusació del fiscal, Llagostera, Capdevila, Serrats, Aulina i Antoni Trinxeria.

Nota del Conseller de Cultura:

«En la data assenyalada tingueren lloc els exercicis per tal de donar dret a cursar els estudis de Comerç que immediatament implantarà aquest Consell Municipal.

El número total d'inscrits sigué de 106. D'aquests se'n presentaren 96; deixaren de fer-ho 8 i excusaren la presentació per malalts 2.

El Tribunal ha procedit amb tota cura a l'examen dels treballs practicats, havent emés el seu fall d'aprovació en favor dels següents aspirants: Romuald Massana Vidal; Carme Diez Forcat; Neus Adroher Pascual; Just Riera Briongos; Martí Font Triadú; Lluís Amat Llenes; Francesc Sanchez Foraster; Victoria Romero Verdaguier; Carme Canals Vilarrasa; Robert Benito Banyuls; Enric Saus Masferrer; Emili Borrell Bac-esteve; Josep Rueda Sala; Carme Rodriguez Pla-

nas; Eussebi Batista Sánchez; Joan Bayer Feixes; Pere Pell Soler; Josep Coll Carreras; Rosa Dalmau Cumané; Joan Saurina Llovera; Salomó Collell Comas; Josep Masó Carbonell; Empar Vilarrasa Rimbaud; Enric Llop Ballester; Ricard Llapart Tarrats; Pere Subirós Ferrer; Pere Cornella Creus; Enric Pagès Porcell; Jaume Orts Marc o Josep Felip Perpinyà; Vicenç Neira Boshc; Marian Vidal Bartomeu; Josep Sagner Butinyà; Josefa Fàbregas Martínez; Joan Serra Mustic; Lluís Batlle Rueda; Josep M. Casellas Xirgu; Pere Plana Pujol; Joaquim Cobos Julià; Joan Colls Carreras; Marian Portolés Huertas; Josep Tor Barris; Lluís de Puig Roca; Santiago Soler Marc; Maria Fiol Fontdecava.

Els treballs estan a disposició de tothom que desitgi examinar-los a la Conselleria Municipal de Cultura, durant les hores de despatx.

Molt en breu serà feta pública la data de començament del curs, el pla d'estudis i les hores de classe.»

TEATRE MUNICIPAL

Avui Nit a les 10
Companya socialitzada d'Antònia Herrero i Emili Guitart posant en escena l'obra «Dueña y señora».

SALA BAKUNIN

Programa per avui nit:
«Warner Bros» presenta a Bette Davis i George Brent en «La que apostó su amor». «Radio Films» presenta «Corazones rotos» per Katherine Hepburn i Charles Boyer.

Crònica diària

(Ve de la pàgina 1)

Els altres — Anglaterra i França — havien matinejat més. Després de la guerra del 1870 entre burgesos prussians i burgesos francesos, la indústria alemanya pren una més gran embranzida. Al cap de 44 anys, no té més remei que rebenar i fa la guerra imperialista contra França, Anglaterra, Itàlia i Rússia. Li toca el rebre i els vencedors, amb una gana insadollable, l'obliguen a signar el vergonyós tractat de Versalles, primera pedra de la futura guerra. La indústria de guerra alemanya, indústria pesada, és convertida en indústria lleugera. És el període de reconstrucció de la post-guerra. Governava la socialdemocràcia, després d'haver esclafat la insurrecció proletària dels spartaquistes. Reformes socials, pau, treball, tot marxa com una seda. La gran burgesia alemanya no pot queixar-se. El reformisme socialdemòcrata l'ha salvada d'una mort segura. Però la incipient eufòria de la post-guerra té una vida fugaç. Les guerres, fins guanyant-les, són cares. La situació de ruïna de l'Estat alemany contribueix a agreujar les contradiccions econòmiques. El malestar social rebrolla, creix. L'onada roja avança. Els burgesos alemanys aprofiten l'aparició a l'escena política de l'emblanquinador Hitler, per tal de provocar un sensacional moviment de basculació de «l'opi-

nió pública». El nacionalsocialisme creix vertiginosament, amb la complicitat passivitat de la socialdemocràcia. L'emblanquinador pren el poder. És la contrarrevolució preventiva. Hitler tira al cove la còpia del tractat de Versalles. Ocupa Renània, reincorpora el Sarre, restableix l'exèrcit obligatori, desneutralitza el canal de Kiel, destina tres milions d'obres a la fabricació de material de guerra — indústria pesada (Krupp, Von Thyssen, Metallgebells) —. Va, de pressa, cap a la conquesta de nous mercats, a la possessió de colònies, de matèries primes. Els stoks de material bèlic estan saturats, són plens a més no poder. Els obrers de les fàbriques de guerra han de treballar i els burgesos han de tallar cupons i repartir-se dividendes. L'Estat Alemany no pot pagar-ho tot...

Al Rif espanyol hi ha ferro. A Riotinto hi ha coure, mercuri a Almadén, plom a Peñarroya, potassa a la conca del Cardoner. A Espanya hi ha un proletariat revolucionari que pot donar un disgust als burgesos de tot el món. Espanya és amiga de França...

Compreneu per què aquells banquers feixistes d'Hamburg, a milers de quilòmetres lluny de Madrid, donaren 500 milions de pesetes al general Franco, per tal que pogués sublevar el Marroc espanyol?

Això té una segona part. La que ocupa l'«antifeixisme». Mirarem de parlar-ne demà.

Joan QUER

Un vaixell feixista bombardeja Castelló i causa set morts i una trentena de ferits a la població civil

BARCELONA

Sembla que no hi haurà crisi

Barcelona (2 tarda). En la reunió d'ahir tarda el Consell de la Generalitat de Catalunya s'aproven decrets i s'examinaren problemes de Defensa Interior.

A la sortida del Consell el representant de cultura Sbert, digué als periodistes que no s'havia tractat res de crisi.

Un diari de la nit, però, deia que aquesta seria imminent vist la dimissió presentada pel conseller de Defensa Isgleas, i les del representant del P. S. U. C.

Això es veurà en les properes reunions de Consell de la Generalitat.

El d'aquest matí

Barcelona (2 tarda). — El comunicat oficial facilitat per la Conselleria de Defensa és el següent:

L'artilleria enemiga del subsector pireneu ha canonejat les nostres posicions de Fando i Alavés,

sense conseqüències, fent-la emmurdir la nostra.

Al sector de la Divisió Durruti s'han passat a les nostres línies 4 soldats amb armament procedents del camp enemic.

L'aviació enemiga procedent de Saragossa ha bombardejat la central elèctrica de Camarassa sense causar desgràcies personals i si causant desperfectes de fàcil reparació.

Comunicat oficial del front d'Aragó

El d'ahir nit:

Lleugers tiroteigs a tot el front sense conseqüències.

L'aviació facciosa ha bombardejat la central elèctrica de Serós i Sàstago, sense aconseguir objectius d'importància.

El d'aquest matí:

Barcelona (2 tarda). — El President Companys ha passat el matí al seu despatx de la Residència, sense rebre visites. Més tard i com de costum s'ha interessat per la salut del general Pozas.

Demà hi haurà Consell

Barcelona (2 tarda). — Els informadors han visitat al secretari de Terradellas ciutadà Ubach, el qual els hi ha dit que probablement demà a la tarda continuaria el consell de la Generalitat la seva reunió.

Conferència del conseller municipal Alexandre Gilbert

Barcelona (2 tarda). — Aquest vespre a dos quarts de vuit i des de les emissores de la Generalitat el conseller municipal Alexandre Gilbert, delegat del Comitè d'Ajut a Madrid dirigirà un parlament al poble de Catalunya.

Avions facciosos bombardegen les fàbriques d'electricitat de Sàstago

Barcelona (2 tarda). — Ens comuniquen de Casp que a un quart de set d'ahir vespre passaren per aquesta població tres avions enemics amb direcció a Sàstago en el terme del qual llançaren deu bombes sobre les fàbriques d'electricitat i de carbur càlcic, causant desperfectes als edificis i a les instal·lacions, però no produïren víctimes.

A la mateixa hora, uns altres dos aparells "Junkers" volaren sobre les nostres línies amb direcció a Casp, d'on retornaren a Sàstago i deixaren caure la seva càrrega sobre aquest lloc.

«A mesura que la vostra campanya antitrotskista augmenta, augmenta, també, la vostra inhabilitat».

«Solidaridad Obrera».

MADRID

Canoneig contra el Clínic

Madrid, 24. — Durant la nit última hi ha hagut tranquil·litat al sector de la Ciutat Universitària. Unicament el nostre canó continuà fent disparats intermitents contra el Clínic i contra l'Institut d'Higiene. El foc de trinxeres escàs.

Les nostres avançades al quilòmetre 112 de la carretera d'Aragó

Madrid, 24. — Des de les primeres hores de la matinada l'exèrcit popular ha continuat les seves accions al sector nord de la província de Guadalajara. Les nostres primeres posicions arribaven, pel que fa referència a la carretera general, al quilòmetre 112 i allí s'han establert les nostres avançades que hostilitzen l'enemic sense parar.

Front del Centre. — Guadalajara. Escassa activitat combativa. Les nostres tropes efectuen treballs de reconeixement i fortificació de les posicions darrerament conquistades. La nostra aviació ha efectuat avui importants serveis de caça, reconeixement i bombardeig, especialment en aquest front, i ha causat a l'enemic un gran nombre de baixes i li ocasionà destroços d'importància en el seu material de guerra.

L'aviació facciosa féu acte de presència sobre Madrid i alguns sectors d'aquest front del Centre. Llançà diverses bombes damunt Alcalá d'Henares, sense resultat de cap mena. Davant la presència dels nostres caces, fugí, com ja té per costum, i es posà fora de l'abast dels nostres aparells.

Miaja felicita els combatents

Madrid, 24. — El general Miaja, durant la visita que ha realitzat aquest matí a les posicions del front de Guadalajara, ha felicitat els combatents.

S'ha presentat als nostres rengles un soldat facciós anomenat Baile, natural de Saragossa, pertanyent al regiment de Jaca. Estigué de guarnició a Osca fins el dia 20, data en la qual passà a Jadraque amb altres.

Ha fet declaracions de gran importància, que, com és natural, es reserven els caps militars.

Aquest soldat ha portat set bombes Lafitte amagades a la bossa.

Tropes falangistes relleven als italians desmoralitzats

Madrid (4'15 tarda). — Continua amb intensitat l'avanç de les forces lleials. A darreres hores d'ahir nit les avançades ja es trobaven al quilòmetre 112 de la carretera d'Aragó.

Les posicions que anem conquerint són ràpidament fortificades.

Es veuen grans contingents de tropes falangistes que tracten de rellevar als fracassats italians.

Avui s'han efectuat duels d'artilleria. L'enemic oposa una forta resis-

tència. La nostra aviació en el matí d'avui ha efectuat vols de reconeixement i bombardeig.

La "no intervenció"

Atacs aeris de nit

Castelló, (2 tarda). — La criminal aviació facciosa al veure que en els seus atacs se li planta cara ha ideat un nou mitjà bàrbar d'atacar les poblacions obertes: Bombardeig de nit.

S'emparen els avions en la foscor per a realitzar llurs raids sobre terres lliures. Ahir per primera vegada des de l'aixecament militar, visità l'aviació facciosa aquesta província.

Prop d'un quart de nou de la nit, es notà la presència de tres avions damunt Benicarló, sense dubte procedents de la base de Mallorca. Tiraren tres bombes a les proximitats del pont del ferrocarril, i del cementiri, sense causar desgràcies personals ni danys materials.

Inmediatament es cursà avis a l'aeroport i al servei de defensa antiaèria i s'aconseguí amb rapidesa que s'apaguessin les llums de tota la costa.

Un vaixell feixista bombardeja Castelló causant 7 morts i 30 ferits

Castelló (4'15 tarda). — Durant la passada nit un vaixell de guerra feixista ha canonejat intensament la població de Castelló, causant 7 morts i una trentena de ferits.

Les bombes han caigut algunes a les barriades extremes i les altres al bell mig de la ciutat.

Una d'elles ha destruït un important quiosc en el que hi havien nens

ESTRANGER

Franco tornarà comanar les tropes que ataquen Madrid?

París (4'15 tarda). — El diari "Petit Paris" publica avui una informació en la qual diu que el general Franco s'ha decidit a prendre novament el comandament de les tropes que ataquen Madrid vist els fracassos continuats de l'alt comandament italià a Guadalajara.

Manifestacions de solidaritat amb els vaguistes de l'automòbil

Detroit (4'15 tarda). — Més de 100.000 persones han assistit a la manifestació a favor dels vaguistes del ram de l'automòbil.

La manifestació ha transcorregut amb calma no registrant-se cap incident desagradable.

Fils nous dels ministres anglesos

Londres (4'15 tarda). — Lord Baldwin ha presentat a la Cambra un

dormint, ferint-ne i causant-los la mort.

S'ha confirmat el total de víctimes que esmentem més amunt.

Enterrament del comandant d'aviació Agustín Sanz

Madrid (4'15 tarda). — Aquest matí ha rebut als periodistes el general Cardenal i els ha manifestat que el general Miaja havia assistit junt amb el seu estat major a l'enterrament del heroic comandant d'aviació Agustín Sanz que morí ahir en el bombardeig sobre Alcalá d'Henares.

Darrerament han arribat nous models de «Junkers» a Espanya

València (4'15 tarda). — El Ministre d'Espanya a Berna comunica que durant la nit passada s'han oït en territori suís uns grans sorolls de motors d'avió que es creu que volen a molta alçada.

S'han fet indagacions rapidíssimes, ja que sense permís no poden sobrevolar el territori suís ni francès i s'ha pogut comprovar que eren nous "Junkers" que es dirigeixen a Espanya.

Set evadits de la presó d'Oviedo a les nostres files

Bilbao (4'15 tarda). — Ràdio Bilbao comunica que degut al mal temps i a la pluja i neu insistent, l'activitat quasi bé és nul·la a tots els fronts.

El comunicat d'avui diu que s'han presentat a les nostres línies 7 soldats evadits de la presó d'Oviedo, els quals han manifestat que se'ls obligava als presoners a treballar en obres de defensa, de sol a sol i sempre sota les xurriaques dels vigilants.

L'artilleria ha bombardejat la Caserna de Pelayo.

A Santander i Euskadi molt mal temps.

projecte d'igualació de sous dels ministres en 6.000 lliures esterlines i augmentant al cap del govern en 10.000 lliures.

La sessió de la Cambra francesa

París (4'15 tarda). — Aquesta matinada a les 6 ha acabat la sessió de la Cambra francesa.

L'ordre del dia han estat els successos de Clichy. S'han registrat veritables debats entre Duclós i Doriot.

El ministre Duclós socialista ha atacat durament el partit social-francès i el Partit Popular que són exponents del feixisme. Ha dit que a un moment determinat aquests dos partits s'unirien i farien perillar l'estabilitat del Front Popular francès, i que per aquest motiu se'ls ha de dissoldre.

Doriot, representant del feixisme francès ha atacat el partit Comunista i l'ha acusat de rebre subvencions de Rússia. Aquestes subvencions puguen —diu Doriot— a 250 milions de francs.

No hi ha cosa més arriscada, per la revolució, que la il·lusió...

L'ESPURNA

No hi ha res més profitós que la veritat proclamava Rosa de Luxemburg.

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

Front del Magisteri Com s'acabarà la Guerra?

Revolucionari

Els mestres del Front del Magisteri Revolucionari som els que no volem conformar-nos amb una escola idèntica a la d'abans del 19 de juliol. Som els que considerem que des d'aquella data han passat fets d'una importància extraordinària, que han donat lloc a una revolució formidable de caràcter social.

En aquestes circumstàncies, nosaltres, revolucionaris per essència i potència, no volem conformar-nos amb un estat de coses que, tan en l'ordre cultural com en els demés ordres de la vida, necessita l'acció de la piqueta demolidora.

Considerant que ha arribat l'hora de la classe treballadora, no en tenim prou amb no ésser un obstacle perquè aquesta realitzi la seva revolució. Contràriament, percatats del paper principalíssim que en aquestes hores greus correspon desempeñar als treballadors de la intel·ligència, no vacillem ni un moment en dedicar el nostre esforç al servei de la Revolució, i que a nosaltres ens correspon realitzar d'una manera especial, en l'ordre en el qual desenrotllem les nostres activitats: el cultural.

Veient que en determinats sectors no es sent per aquesta causa noble i obligada, l'entusiasme necessari, els mestres revolucionaris ens disposem a aplegar-nos en un organisme àgil, eficient i ardit per tal de dur a terme aquesta tasca, que nosaltres entenem que és indispensable.

Siguin de la U.G.T. o de la C.N.T. —que a paritat està format el Comitè Provisional que actua a Barcelona— tots els treballadors de l'ensenyança que sentin la necessitat d'una escola edificada sobre bases noves, tenen cabuda en aquest Front del Magisteri Revolucionari, que es proposa lluitar:

- perquè l'Escola i la cultura estiguin al servei de la Revolució.
- perquè l'Escola de la Revolució desenvolupi la per-

sonalitat social, espiritual i tècnica de l'home.

— perquè l'Escola de la Revolució sigui única i unificada.

— perquè l'Escola de la Revolució s'organitzi segons les característiques locals (agràries, fabrils, marítimes, etc.)

— per la depuració del professorat.

— per la unitat sindical de la classe explotada.

— perquè les nacionalitats ibèriques disposin de completa llibertat per a organitzar la seva ensenyança peculiar; i a tal efecte defensar el C. E. N. U. com a organisme nascut de la Revolució.

— per la defensa de la Revolució i contra el reformisme i el feixisme, braços del mateix cos social: capitalisme.

El Front del Magisteri Revolucionari celebrarà diumenge vinent dia 28 a les deu del matí a la Sala Mozart, carrer Canuda, una magna assemblea en la qual el Comitè Provisional donarà compte de la seva actuació i especialment dels felicitats resultats de les gestions portades a terme per a l'enfortiment del C.E.N.U., de les quals en són producte un decret i una ordre del Conseller de Cultura de la Generalitat, apareguts recentment a les pàgines del Butlletí. Es procedirà a l'elecció del Comitè Nacional, i es tractarà del periòdic portantveu d'aquest Front.

Treballadors de l'Ensenyança, ingresseu al Front del Magisteri Revolucionari!

El Comitè Provisional

Espanya està en guerra civil. Mig país està contra l'altre. A Espanya, això no és cap cosa nova. La major part del segle dinovè transcorregué en guerra civil. Liberals contra absolutistes, carlins contra liberals, republicans contra monàrquics. Catòlics contra els qui no ho eren.

La burgesia internacional, especialment la d'Anglaterra i de França, ha tingut molt d'interès que Espanya no realitzés la seva revolució democràtic-burguesa. D'aquesta manera podien espremer millor les riqueses naturals del país, tractant-nos com un país colonial.

A les castes feudals peninsulars, tampoc no els interessava que Catalunya i Espanya progressessin. El fet que es produís una revolució burgesa al nostre país, significava bandejar de la direcció del país la podrida monarquia, l'eixorc militarisme i el clericalat cavernari, signes del nostre endarreriment.

La república del 14 d'abril de 1931, que havia de realitzar la revolució democràtic-burguesa, fracassà. La gesta d'octubre de 1934, clogué el cicle revolucionari que havia començat el 14 d'abril i preparà les condicions objectives per a guanyar les eleccions del 16 de febrer i per a enfrontar-se a la reacció el 19 de juliol, i començar un nou període revolucionari.

L'actual guerra civil espanyola ja no conserva exactament el caràcter de les diverses guerres civils que s'havien produït a Espanya durant el segle passat. Llavors la situació es caracteritzava per la defensa que feia el feudalisme de les seves prerrogatives econòmiques i per l'oposició diplomàtica que exercien Anglaterra i França contra tot el que pogués representar un avenç a la península ibèrica i arribés a fer ombra al capitalisme d'aquells països. Ara, la guerra civil espanyola té més abast internacional perquè també es troben més exacerbades les contradiccions del capitalisme mundial. Intervenien Itàlia i Alemanya, països encerclats econòmicament per França i per

Anglaterra i que cerquen una expansió imperialista allà on sigui. Adès a Abissínia, ara a Espanya, demà potser al Centre d'Europa.

D'una banda, doncs, la posició defensiva d'un capitalisme potent com el d'Anglaterra i França, que procura conservar les posicions adquirides. D'altra banda, la posició ofensiva d'un capitalisme en ple desenvolupament, com el d'Alemanya i Itàlia que cerca realitzar l'expansió que els ha estat privada fins fa poc pels Estats imperialistes com França, Anglaterra, E. U. Espanya, doncs, té tres posicions a escollir.

Primera: Prestar suport a l'acció ofensiva d'Itàlia i d'Alemanya contra Anglaterra i França.

Segona: Deixar-se explotar pel capitalisme franco-britànic.

Tercera: Continuar la guerra i la revolució fins a la fi, per provocar-la als països de règim feixista

com Alemanya i Itàlia i també als països de democràcia burgesa i imperialista, com Anglaterra i França.

En últim extrem, com pot veure's, aquestes posicions resten reduïdes a dues: feixisme o socialisme.

Aquestes posicions ens plantegen les diverses solucions que pot tenir la guerra civil espanyola.

Primera: Feixització d'Espanya i Portugal, com a base d'atac a l'imperialisme franco-britànic.

Segona: *Statu quo* entre els bel·ligerants i establiment d'una democràcia burgesa sota el domini i control del capitalisme franco-britànic.

Tercera: Implantació d'un règim socialista després d'haver guanyat la guerra, lluitant contra totes les potències imperialistes i feixistes que, a hores d'ara, amb l'establiment del control, ja comencen de preparar-se per ofegar la revolució espanyola.

Les posicions extremes, o sia les del feixisme o socialisme, són les

(Segueix a la pàgina 3)

Hem d'arrancar la careta als enemics de l'Aliança Obrera Revolucionària

Si la proposició que la C. N. T. hizo, nada menos que en el mes de mayo de 1936, a la U. G. T. no hubiera tenido enemigos emboscados, no cabe duda que ya sería un hecho, una realidad feliz, la Alianza Obrera Revolucionaria.

Los trabajadores, que no habían pensado nunca en constituir un Gobierno de tipo sindical, cuando ven que "Mundo Obrero" habla de este propósito inexistente, saben que al diario del Partido Comunista le anima el intento de crear una atmósfera de recelo y de alarma en el ambiente político, para impedir la consecución de la Alianza Obrera Revolucionaria. Los trabajadores, cuando leen en el órgano de las J. S. U. unas palabras de de-

fensa de la unidad sindical, a las que siguen otras de ataque a la Alianza Obrera Revolucionaria, que es la unidad sindical calificada por los mismos Sindicatos, saben que "Ahora" toma posiciones para impedir que la C. N. T. y la U. G. T. se unan sobre una base de acción socialista, de acción revolucionaria.

Esos enemigos de la Alianza, para justificar su posición reaccionaria, no tienen más argumento que éste: "lo primero es ganar la guerra". Pues bien; no nos explicamos cómo no están ya en el frente, donde, aunque les extrañe, si saben recoger la opinión espontánea de los defensores de la Libertad, se ente-

(Segueix a la pàgina 2)

Fulletó de L'Espurna 43 - El Taló de Ferro

invisible i formidable s'està realitzant en les fibres més profundes de la societat. Aquestes coses només es poden endevinar d'una manera vaga; però floten en l'ambient en aquests mateixos moments. Es present l'aparició de quelcom d'immens, de vagarós, de terrible. El meu esperit no pot veure sota quina forma aquesta amenaça es cristallitzarà. Heu sentit Wickson, el que va dir l'altre vespre; darrera el que ell deia, s'alçaven aquestes mateixes entitats sense nom i sense forma; i era llur concepció superconscient que inspirava aquelles paraules.

— Voleu dir que... començà el pare que va aturar-se, dubtant.

— Vull dir que una ombra colossal i menaçadora comença des d'ara a projectar-se sobre el país. Anomeneu això l'ombra d'una oligarquia si voleu; és la denominació més aproximada que li goso donar. Em refuso a imaginar quina és exactament la seva na-

turala. (1) Però vet-aquí el que, d'una manera especial vòlia dir-vos. Us troveu en una situació perillosa, en un perill que, potser la meua temença exagera perquè no puc amidar-lo. Seguiu el meu consell i accepteu les vacances que vos han ofert.

— Però seria una covardia! retorçà el pare.

— Ni gens ni mica. Ja teniu edat. Heu complert la vostra obra, i una obra hermosa, en el món. Deixeu la batalla actual per als joves i forts. La nostra tasca, la de la

(1) Abans d'Everhard, hi havien hagut homes que presentiren aquesta ombra, malgrat que com ell, no fossin capaços de definir-ne exactament l'essència. Vet-aquí el que deia John O. Calhoun: «Un poder superior al del mateix poble ha surgit en el govern. Es un feix de nombrosos interessos, diversos i puerils, combinats en una massa única i mantinguts per la força de cohesió de l'enorme excedent que existeix en les banques». I el gran humorista Abraham Lincoln declarava, pocs dies abans que fós assassinat: «Preveig per a un esdevenidor molt pròxim una crisi que em posa nerviós i em fa tremolar per la seguretat del meu país... Les corporacions s'han entronitzat; seguirà una era de corrupció en les altes esferes, i el poder capitalista del país farà l'impossible per a perllongar el seu regne apiant-se en els prejudicis del poble fins que la riquesa sigui aglomerada entre algunes mans i la República destruída.»

nova generació està per a fer. La nostra molt estimada «Avis» es tindrà al costat meu passi el que passi; ella us representarà en el front de batalla.

— Però, no en podeu perjudicar, objectà el pare. Gràcia Déu! soc independent. Oh! creieu-me que em dono compte de les terribles persecucions que podrien infligir a un professor que visqués del seu treball de la Universitat. Però no és el meu cas. No és pel sou que vaig ingressar al ensenyament. Puc viure tranquil amb les meves rentes i tot el que em podeu fer és suprimir-me el sou.

— No veieu les coses de prou lluny, respongué Ernest. — Si tot el que em temo succeeix, les vostres rentes privades i el vostre capital i tot vos poden ésser arrabassats amb la mateixa facilitat que els vostres honoraris.

Durant alguns minuts el pare observà silenci. Reflexionava profundament i vaig veure com una arruga de decisió se li enfonçà en el front. Finalment reprengué amb tò ferm:

— No accepto el permís. — Féu una altra pausa. — Continuaré escrivint el meu llibre (1). Podria ésser que vos equivoqueu. Però, tant si vos equivoqueu com sinó, jo quedaré al meu post.

— Molt bé, digué Ernest. Preneu el mateix camí que el bisbe Morehouse, i camineu vers una catàstrofe anàloga. Abans d'arribar allà a on aneu, tots dos sereu reduïts a l'estat de proletaris.

La conversació va oblicuar cap el que podia haver succeït al prelat, i varem demanar a l'Ernest que ens expliqués que n'havia fet d'ell.

— Està malalt fins a l'ànima pel viatge que li he fet fer a través de regions infernals. Li ha fet visitar els tuguris d'alguns

(1) Aquest llibre, *Economia i Educació* fou publicat aquell mateix any. En subsisteixen tres exemplars dos a Ardis i un a Asgard. Tracta detalladament d'un dels factors de conservació de l'ordre establert, a saber el baix capitalisme emprès per les universitats i escoles corrents. És un acte d'acusació lògica i aclaparador donat contra tot un sistema d'educació que no desenvolupava en l'espirit dels estudiants altra cosa que les idees favorables al règim, excluint tota idea adversa i subversiva. El llibre féu sensació i fou prompte retirat de la circulació per l'oligarquia.